

mænd for at tale skulle have Tilladelse af den fungerende Præst, altsaa af den Præst, der sammen med dem skulde medvirke ved Begravelsen, — disse Punkter saavel som Spørgsmaalet om Kløkkeringningen er jo af den Slags, hvor der kun er Tale om at gaa lidt videre eller lidt mindre vidt, og som sikkert ikke ville volde nogen som helst Vanskeligheder under Sagens Gang.

Det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Christiansen) omtalte Spørgsmaalet om Medbringelse af Faner, idet han henviste til, at det i Lovforslaget kun med Hensyn til borgerlige Begravelser udtrykkelig udtalte, at det er tilladt foruden at holde Tale ved Graven at medbringe Faner osv. Det er selvfølgelig ikke Meningen, at dette Lovforslag her skal etablere en Ret for borgerlige Begravelser, som ikke er gældende for almindelige folkekirkelige Begravelser, og der er jo heller ikke nogen som helst Bestemmelse, hvorefter det ved Begravelser er forbudt at medtage Faner paa Kirkegaarden, hvad der jo ogsaa finder Sted i meget betydeligt Omfang. Præsten har en almindelig Bemyndigelse til at kunne forbyde saadanne Faner, som han mener ikke høre hjemme paa Kirkegaarden, ligesom han i det hele taget har at sørge for, at enhver Begravelse foregaar med sømmelig og god Orden. Ligeledes have Præsterne en Bemyndigelse til, naar Pladsen i Kirken er for lille til Anbringelse af et større Antal Faner dér, da at forbyde dette og henvise dem til Kirkegaarden, men det er ingenlunde saaledes, at der eksisterer en almindelig Regel, hvorefter Medtagen af Faner paa Kirkegaarden er forbudt ved Begravelser, medens det nu her undtagelsesvis foreslaas tilladt ved borgerlige Begravelser. Hvad Ligbrænding angaar, er Rituallet herfor fastsat i kongelig Anordning af 31. Januar 1894. Mulig vil der kunne være Anledning til Ændringer i det, men saadanne Ændringer ville i hvert Fald ikke høre hjemme her paa dette Lovforslag.

Medens saaledes en Række af ærede Medlemmer, der have haft Ordet, har sluttet sig til Lovforslaget i dets Hovedtræk og egentlig ogsaa i alle dets enkelte Bestemmelser, forholder det sig jo anderledes med det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes). Det ærede Medlem fandt, at Kultusministeriet havde taget sig Sagen for let ved i alt væsentligt at aftrykke det kirkelige Udvalgs Forslag. Ja, jeg ser dog ikke, at der med Rimelighed kunde være andet at gøre end enten at slutte sig til

det kirkelige Udvalgs Forslag, eller, hvis man ikke vilde det, saa at lade Sagen ligge. At Ministeriet har ønsket en Udtalelse om dette Spørgsmaal, er dog ret naturligt, da vi netop nu for Tiden have en saa repræsentativ Forsamling siddende til at drøfte og afgive Betænkning over forskellige Forhold indenfor Folkekirken. Naar Ministeriet erkendte, at den lille Lov af 1903 om borgerlige Begravelser var en Lejlighedslov, en rent midlertidig Lov, laa det meget nær for det at ønske, at det kirkelige Udvalg overvejede Sagen, og da Forholdet nu har stillet sig saa heldigt, at man trods det, at der er meget forskellige Anskuelser repræsenterede i det kirkelige Udvalg, er naaet til en Overenskomst i denne Sag, er naaet til at udarbejde et Forslag, som det kirkelige Udvalgs Medlemmer, læge som gejstlige, enstemmigt have sluttet sig til, finder jeg det naturligt, at Kultusministeren har forelagt dette Forslag væsentlig uforandret, og at han ikke har fulgt det Ønske, som det ærede Medlem udtalte, om en fuldstændig Omsættelse af det. Nu viste det sig jo ogsaa, at det særlige Ønske, som det ærede Medlem knyttede til et saadant selvstændigt Forslag, gik ud paa en Ophævelse af Folkekirken nuværende Kirkegaarde, der skulde omdannes til borgerlige Begravelsespladser. Det ærede Medlem maa dog erindre, at det i alt Fald endnu kun er et lille Mindretal, som ønsker borgerlig Begravelse, og at der derfor ingen Tvivl kan være om, at et saadant Skridt, en saadan Omdannelse af vore Kirkegaarde til almindelige borgerlige Begravelsespladser med Fjernelse af de forskellige Symboler, som nu findes i Kapeller o. s. v., hos det store Flertal af Befolkningen vilde møde megen Modstand. Det ærede Medlem spurgte om, hvorvidt man havde Ret til at begraves paa Kirkegaarden, og syntes i det hele at antage, at dette Spørgsmaal stod uløst. Det er allerede løst i 1872 ved Loven om Brug af Kirkerne. I denne Lovs § 7 bestemmes det nemlig, at ethvert Sognemedlem har Ret til at blive begravet paa Sognets Kirkegaard, selv om han ikke hører til Folkekirken, og dette anerkendes ogsaa ved dette Lovforslag, som yderligere tilføjer, at de, der ønske at begraves paa anden Vis end Folkekirken Medlemmer, ikke mere skulle være henviste til Begravelser, der, som Ordningen nu er, uvilkaarligt gøre Indtryk af at være anden Klasse. Det ærede Medlem var meget misfornøjet med, at jeg havde optaget Bestemmelsen om, at Jordspaaastelse ikke